

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. I. Dvo primaria ad hoc fundamenta proponuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

statum illum & vitæ genus quod Man-
re coluit (quod ipse postea litteris ope-
ram dans, primitivam suam Ecclesiam
vocitare solebat) suum quodammodo
novitatum fuisse: unde etiam Deus il-
lam perfectionis imaginem, cuius Man-
re non nisi prima lineamenta umbræ-
que duxerat quotidie in anima illius na-

tiuis coloribus condecorabat & perfici-
ebat.

Hoc itaque medium, quod Dominus *Examen ser-
nobis commé-
datur.*
tam singillatim nobis dedit, prout oportet
omnes usurpemus, & speremus firmi-
ter eius nos adminiculo ad perfectio-
nem, ad quam aspiramus,
conducendos.

TRACTATUS OCTAVVS.

DE CONFORMITATE VOLVNTA-
tis nostræ cum diuina,

CAPVT PRIMVM.

Duo primaria ad hoc fundamenta preponuntur.

NON sicut ego volo, Domine, sed
sicut tu. Duas ob causas, tradit
sancti, unigenitum Dei filium
de celo descendisse, nostraque
in carne, humanam naturam vere assu-
mendo, vestisse. Primo, ut nos pretioso
sanguine suo redimeret; deinde, ut sua
nos doctrina iter cælesti edoceret, suoque
exemplo instrueret. Quia, sicuti parum
nobis prodesset viam nosse, si in carcere
vinculi detineremur; ita vice versa inquit
Bernardus, è carcere eripi, nihil nobis
prodesset, si viam ignoraremus. Quoniam
vero Deus inuisibilis erat, hinc, quo ip-
sum videremus, & sequi possemus atque
imitari, necesse erat ut ipse se visibilem
faceret, nostramque sibi humanitatem
circumdaret, perinde ac pastor ideo o-
uinas exuuias, quæ ouium est vestis, assu-
mit, ut oves ipsum, suam in eo notantes
similitudinem, sequantur. Unde S. Leo
Pontifex hac de re sic ait, *Nisi enim esset
homo verus non præberet exemplum.* Vtrum-
que porro, tam hoc scilicet quam illud,
ipse quam perfectissime fecit, idque ex
Rodriguez exercit. pars 1.

nimio & excessiuo suo erga homines a-
more. Sicut enim redemptio copiosa ad-
modum fuit (& copiosa apud eum redem-
ptio) ita & copiosa eius fuit instructio:
quia non verbis modo, sed multo copio-
sius ipso operum exemplo homines do-
cuit. Dicit quippe Euangelista Lucas,
Capit Iesus facere & docere. Primoccepit o-
perari, idque toto vitæ suæ tempore; &
postea prædicare & docere, sed non nisi
tribus ultimis vitæ annis, aut non nisi
duobus & medio.

Porro inter alia, quæ nos Redemptor
Iesus docuit, facile primum & præcipuum
fuit, ut plenam, totalem & perfectam o-
mnibus in rebus cum diuina voluntate
conformitatem haberemus. Id autem nõ
verbis tantum (quando nimirum nos o-
rare docens, dixit, Inter alia hoc à Patre
vestro cælesti petitis, *Fiat voluntas tua,
sicut in celo & in terra;* nos docuit; sed hæc
ipsam doctrinam suo etiam exemplo mi-
rifice confirmauit. Hanc etenim ob cau-
sam potissimum se de celo ait in terram
descendisse: *Descendi de celo, non ut facerem*

*Psal. 129. 7.
Christus plus
fecit quam
docuit.*

Mat. 1.

Ioan. 6. 41.

Kk *volunt.*

Christus re-
signationem
plenam plus
Exemplo quā
verbo dicit.

Mat. 26 39.

Idem.

I.
Perfectionis
mensura est
resignatio.

Amor est es-
sentialiter
perfectio.

Mat. 22. 38.
Coloss. 3. 14.
1. Cor. 13. 13.

Eadem vo-
luntas ami-
citiā tessera.

Epist. ad De-
metriad. Cic.
de amicitia.

voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui
misi me Patris. Quin feria illa sexta quādo
coenam ultimam comedit, eo videlicet
tempore, quo redemptionis nostrę nego-
tium iam iam consummaturus erat, in o-
ratione illa quam in horto Gethsemani
fudit, etiam corpus & appetitus sensitivus
naturaliter mortem exhorrebat (vnde etiam,
vt e verum esse hominem ostende-
ret, dixit. *Pater mi, si possibile est, transeat à
me calix iste;*) voluntas tamen eius semper
fuit promptissima, & calicem sibi à Patre
ad mensum & propinatum bibendi cupi-
dissima. hinc etiam illico in eadem ora-
tione subiunxit, *Verumtamen non sicut ego
volo, sed sicut tu.*

Vt verò rem hanc à capite arcessamus,
& in hac conformitate bene fundemur,
duo nobis fundamenta præsupponenda
sunt, brevia quidē illa, sed imprimis sub-
stantialia; in quibus ceu in duobus car-
dinibus. vniuersum hocce negotium ver-
fabitur. Primum est vniuersum nostrum
profectum & perfectionem in hac cum
Dei voluntate cōcordia & consensu cō-
sistere; & quo hæc futura maior & perfe-
ctior, eo & illum maiorem fore. Funda-
mentum hoc haud difficile est intellectu:
certum namque est perfectionem essen-
tialiter in caritate & amore Dei consiste-
re; & eo quemque perfectiorem futurū,
quo magis Deum amabit.

Totum Euangelium, vniuersa. S. Pau-
li Epistola, atq; adeo omnes libri sancto-
rum hæc doctrina pleni sunt, in quibus
legimus: *Hoc est maximum & primum
mandatum: Caritas est vinculum perfectio-
nis: Maior autem horum est caritas: Eminen-
tissimum & perfectissimum omnium est
caritas & amor Dei.*

Porro huius amoris Dei pars altissima,
sublimissima, & purissima, ac velut cre-
mor eius, est, in omnibus se cum Dei vo-
luntate conformare, & omnibus in rebus
idem prorsus velle & nolle, quod diuina
eius maiestas. Nam, vt è veteri Philoso-
pho tradit D. Hieronymus, *Eadem velle,
& eadem nolle eadem demum firma amicitia est.*
Quanto ergo quis erit cum diuina volū-

tate conformior & vnitior, tanto erit &
melior & perfectior. Constat adhuc nihil
esse Dei voluntate aut melius aut perfe-
ctius: vnde sequitur, quo se homo cum
Dei voluntate magis vniet & conforma-
bit, hoc ipsum fore & meliorem & perfe-
ctiorem. Sic argumentabatur alius ille Phi-
losophus: Si Deus est res omnium quæ
sunt perfectissima; sequitur ergo, quo
quid Deo magis assimilabitur, eo id fore
perfectius.

Secundum fundamentum est, nihil o-
mnino in mundo contingere aut eueni-
re sine speciali Dei voluntate, nutu ac de-
creto posse, vna excepta culpa & pecca-
to; quia eius causa & auctor Deus nec
est, nec esse potest. Nam sicut natura
ignis repugnat frigefacere; & aquæ, ca-
lesfacere; & soli, inobscure: ita infinites
magis Dei bonitati repugnat, pecca-
tum, malum, & iniquitatem amare. Va-
de sic loquitur Propheta Abacuc, *Mundi
sunt oculi tui, Domine, ne videas malum,
& respicere ad iniquitatem non poteris.* Sic
ut vulgo, dum quem alteri exosum &
abominabilem esse significare volumus,
dicimus, Non potest eum videre, sic Pro-
pheta hic, Deum iniquitatem & pecca-
tum, ob infinitum odium & abomi-
nationem, qua ipsum prosequitur, ait
videre non posse. *Quoniam non Deum vo-
lens iniquitatem tu es,* ait Psalmographus,
& alio loco, *Dilexisti iustitiam, & odisti
iniquitatem.* Quantopere autem pecca-
tum Deus detestetur & exosum habeat,
Scriptura plurimis in locis passim osten-
dit atque ideo eius causa & auctor esse
nequit.

Sed excepto hoc, reliqua omnia ad-
uersa & mala pænæ omnia Deo volente
& permittente contingunt. Hoc item
fundamentum, certissimum & irrefra-
gabile est. Nulla in mundo, vt cæca Gen-
tilium fluxit superstitio, est fortuna; & ea
quæ homines Fortunę vocant bona, non
à Fortuna vt pote quæ nulla est, sed à solo
Deo dantur. Docet id Spiritus sanctus,
per Sapientem dicens, *Bona & mala, vi-
ta & mors, paupertas & honestas, à Deo sunt.*

Et esto per alias causas secundas hæc eueniant, certum nihilominus est, nihil in magna hac mundi republica, nisi ex summi illius Imperatoris, qui ei præest, voluntate ac dispositione fieri. Respectu Dei nihil casu & fortuito fit, sed quæcunque fiunt, per manus eius decernuntur ac veniunt, quin omnia corporis tui ossa, atque adeo omnes capitis tui capillos numeratos habet vt ne vnus quidem sine eius nutu voluntateque defluere ac deperire possit. Quid de hominibus loquor? Ne auis quidem vna in laqueum & castes incidit, ait in Evangelio Redemptor Iesus, sine peculiari dispensatione ac permisso Dei. *Nonne duo passeris inquit, afferuntur, & vnus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro.* Ne folium quidem ex arbore ipso incido ac nolente defluit. Quin & de fortibus dicit sapiens, *Sortes mittuntur in sinum, sed à Domino temperantur;* id est, non casu aut fortuito illæ cadunt, sed per diuinam prouidentiam, ita disponentem & volentem exeunt. Sic cecidit fors super *Matthiam*, non casu aut fortuna, sed per particularem Dei nutum & prouidentiam, eam hæc via in Apostolum suum eligere cupientis.

Veritatem hanc & optimi quique Philosophi, vel solo lumine naturali perspexerunt, dixeruntque, etsi respectu causarum secundarum multa fortuito eueniant, primæ tamen causæ respectu ea fortuita non esse, sed valde deliberate, ex proposito ac destinato fieri. Quod hac similitudine declarant: Pone & finge seruum negotij cuiusdam causâ quopiam à domino suo mittri; mox vero alium ad alia consicienda, sed alia via, destinari, ita tamen, vt alter de alterius aduentu nihil plane norit, dominus tamen verumque eodem in loco conuenire velit. Quod duo hi serui in vno eodemque loco se inuicem inueniant, illorum quidem intuitu, fortuitum est, heri tamen, qui id studio intendit, respectu fortuitum non est, sed præcogitatum & studio destinatoque factum. Ita in hac nostra materia, esto respectu hominum quædam casu acci-

dant, quod hæc ipsi nequaquam intendunt, imo ne quidem cogitarint, respectu tamen Dei nihil fortuitum hic est, sed nutu directioneque eiusdem, ob occultos & secretos fines, quos ipse solus nouit, ita decernentis, vniuersa contingunt.

E duobus illis fundamentis & premisis colligenda est illa conclusio & thema illud quod ante posuimus, scilicet, cum omnia nobis euenientia, à manu Dei proficiantur, atque adeo vniuersa nostra perfectio in nostri cum diuina eius voluntate conformatione sita sit; illa omnia nobis esse velut à manu eius descendenda, accipienda, inque illis nos cum sanctissima ac diuina eius voluntate conformari debere. Nihil tibi est velut casu, aut humana industria solertiaque factum, accipiendum: hoc namque mire hominem affligere & angere solet. Neque cogitandum hoc vel illud tibi accidere, propterea quod alius quis illud ita conduxit ac direxit; Et, nisi hoc vel illud in causa fuisset, aliter rem euenturam fuisset. Non est quod de hoc magnopere angaris; sed omnia tibi sunt veluti à manu Dei Opr. Max. dimanantia, accipienda, quæcunque demum via vel anfractu veniant. Ipse namque solus ea per hæc media immittit.

Quidam de priscais illis Anachoretis dicere solebat, hominem veram in hac vita quietem gaudiumque habere non posse, nisi firmiter sibi persuaderet, præter Deum & se vnum, nullos alios in mundo homines superesse.

Tradit B Dorotheus, veteres illos eremi Patres in id potissimum toto studio & animi conatu incubuisse, vt omnia, velut à manu Dei profecta, quantumlibet ea essent tenuia, & quomodocunque venirent, acciperent, atque hoc ipsos pacto in summa animi pace & quiete, ac vitam quandam cælestem & angelicam in terra vixisse.

Hominibus quædam, Deo nil fortuitum.

Nil ab hominibus omnia à Deo eueniunt.

Deus meus & omnia.

Doftri. 7.

Omnia de manu Dei amantur.